

Arrest

nr. 169 499 van 9 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat LEBOEUF *loco* advocaten J. HARDY en C. DESENFANS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 januari 2016.

1.3. Op 10 februari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische Arabier die de Iraakse nationaliteit bezit. U bent geboren te Bagdad, alwaar u ook heel uw leven heeft gewoond.

In oktober 2013 trouwt uw oudste dochter S.(...) met de zoon van uw burens, Q.(...) M.(...) H.(...). Op 22 juli 2014 wordt een zoon uit dit huwelijk geboren. Op 9 september 2014 slaat uw schoonzoon uw dochter en zet haar uit het huis. Hun zoon houdt hij bij zich. Op 15 september 2014 dient u een klacht in tegen uw schoonzoon en op 23 september 2014 wijst de rechtbank het moederschap over de zoon aan uw dochter toe. Diezelfde dag brengt uw schoonzoon het kind terug naar uw dochter, maar een maand nadien stuurt u uw dochter en kleinzoon terug naar haar man.

Op 6 januari 2015 wordt u in uw tv-winkel bedreigd om te stoppen met het coderen van tv-kanalen, omdat er pornokanalen tussen zitten. Op 11 januari 2015 vindt u hieromtrent een dreigbrief in uw winkel, getekend door Asa'ib Ahl al-Haq. Daarop besluit u uw winkel meteen te sluiten en aan de slag te gaan als taxichauffeur.

Op 17 februari 2015 wordt uw dochter opnieuw geslagen en uit huis gezet door haar man. Ook nu houdt hij hun zoon bij zich. Uw schoonzoon bedreigt daarbij ook u, naar eigen zeggen zou hij reeds actief geweest zijn voor de militie Jayesh Al Mahdi. Op 26 maart 2015 stuurt u met behulp van een advocaat een brief naar uw schoonzoon in verband met het moederschap. Op 27 maart 2015 brengt uw schoonzoon uw kleinzoon tot bij u. Op 31 maart 2015 dient uw advocaat een aanvraag in voor de alimentatie van het kind en op 6 mei 2015 doet de rechtbank hier een uitspraak over in het voordeel van uw dochter. Op 17 mei 2015 stuurt u uw schoonzoon een eerste brief om deze alimentatie te betalen.

Op 22 mei 2015 komen vier mannen bij u thuis langs om u te waarschuwen dat u binnen de 48 uur uw kleinzoon moet teruggeven aan zijn vader en dat uw dochter naar de rechtbank moet gaan om al haar rechten op te geven. Wanneer u, uw zoon en uw broer het huis verlaten op 24 mei 2015, worden door dezelfde mannen twee schoten gelost, één daarvan komt in uw woning terecht en de andere in de schouder van uw zoon. Op 25 mei 2015 gaat u naar aanleiding van deze beschieting naar de politie. Daarover wil u een klacht indienen, maar een politiemann, een vriend van uw zoon, waarschuwt u dat niet te doen, want de officier die uw verklaring had afgenomen, zou banden hebben met de mannen die u bedreigden.

Uiteindelijk verlaat u uw land op 21 juli 2015. Op die dag neemt u het vliegtuig in de luchthaven van Bagdad naar de Ata-turk luchthaven in Turkije. Op 26 juli 2015 komt u via een smokkelaar in Griekenland terecht. Van daaruit reist u door naar België, alwaar u aankomt op 14 augustus 2015 en er op 17 augustus 2015 asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Iraaks nationaliteitsbewijs neer, een kopie van uw Iraakse paspoort, uw rijbewijs en uw oud rijbewijs, een uittreksel van de burgerlijke stand, uw militair boekje, een kopie van een bewijs dat u uw legerdienst hebt afgewerkt, een kopie van uw kieskaart, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de identiteitskaart van uw schoonzoon, een kopie van de huwelijksakte van uw dochter en uw schoonzoon, een kopie van de dreigbrief uit uw winkel, een kopie van het bewijs van aangifte bij de politie, kopieën van documenten van de klacht, een kopie van het volmacht aan een advocaat, een kopie van het besluit van de rechtbank, een kopie van de notificatie van de kosten van de rechtbank, kopieën van foto's van uw winkel, woning, uw schoonzoon, uw dochter met uw kleinzoon en kopieën van de identiteitskaarten van de rest van uw gezin.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stellen wij vast dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen die u zou ontvangen hebben, enerzijds vanwege uw schoonzoon wegens de scheiding van uw dochter, anderzijds vanwege milities wegens uw werk.

Ten eerste, wat betreft uw problemen met uw schoonzoon, kan gezegd worden dat u het huwelijk van uw dochter met uw schoonzoon, hun echtscheiding en de juridische afhandeling van de voogdij en de alimentatie wel weet te staven aan de hand van een aantal documenten (bewijs van moederschap van de rechtbank, volmacht advocaat, het besluit van de rechtbank met betrekking tot de alimentatie en de notificatie van de kosten door de rechtbank). U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat u het slachtoffer zou zijn geworden van bedreigingen vanwege uw schoonzoon, nadat u klachten had ingediend tegen hem wegens familiaal geweld en nadat de rechtbank besloten had dat hij alimentatie moest betalen, omwille van onderstaande redenen.

Zo kan meteen opgemerkt worden dat u, in verband met de juridische strijd tussen uw dochter en schoonzoon (die u naar eigen zeggen faciliteerde, waardoor u dan het mikpunt zou zijn geworden van uw schoonzoon, CGVS p. 6-7), aangeeft niet te weten of uw schoonzoon de beslissing waarin opgelegd

werd dat hij alimentatie aan uw dochter moest betalen, heeft proberen aan te vechten in beroep. U zou ook niet meer naar de alimentatie gevraagd hebben, ondanks het feit dat u verklaart dat u tot op de dag van vandaag geen cent, geen dinar heeft ontvangen van uw schoonzoon en dat u het geld nodig heeft om de baby te kunnen onderhouden (CGVS, p. 7, 15-16). Welnu, aangezien u beaamt dat de alimentatie waartoe hij veroordeeld werd, voor uw schoonzoon de druppel was die de emmer deed overlopen (CGVS p. 16) en aldus dé aanleiding vormde om u te beginnen bedreigen, is het op zijn minst bijzonder merkwaardig dat u niet zou weten of uw schoonzoon een beroep aantekende tegen deze beslissing van de rechtbank en dat u blijkbaar weinig interesse aan de dag legt in het verdere verloop van deze zaak. Aangezien dit raakt aan de kern van uw problemen, dragen deze vaststellingen allerminst bij tot de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Daarnaast blijkt u ook weinig op de hoogte van het profiel van uw schoonzoon, waarover u verklaart dat hij lid zou zijn van de militie Jaesh Al Medhi (JAM) – zijn vermeende lidmaatschap zou u evenwel pas na het huwelijk met uw dochter te weten gekomen zijn. Immers, u geeft maar vage verklaringen over de manier waarop uw schoonzoon precies betrokken zou zijn bij JAM. In deze context verklaart u dat hij beweerde destijds bommen tegen de Amerikanen te hebben gelegd. U situeert dit vaagweg tussen 2004 en 2011, concreter weet u het niet. U weet ook niet te zeggen wanneer, bij welke groepering of hoe hij in het verzet tegen de Amerikanen zou gerold zijn en weet verder niets af van de bommen die hij geplaatst zou hebben. Ook of hij iets met de milities te maken zou hebben na het vertrek van de Amerikanen (i.e. 2011), weet u niet met zekerheid te zeggen (CGVS p. 13-14). Welnu, als uw schoonzoon werkelijk iets met de milities te maken zou hebben, kan toch verwacht worden dat u duidelijker kan duiden op welke manier hij hier dan bij betrokken zou zijn of zijn geweest, te meer als u verklaart dat u over een aantal van zijn familieleden die ook betrokken zouden zijn bij milities, wel bepaalde informatie zou weten bemachtigen hebben (CGVS p. 13-14). Dit is hier niet het geval. Het valt ook op dat u niet eens zou geprobeerd hebben om meer te weten te komen over wat uw schoonzoon precies met de milities te maken zou hebben ('Ik wist niets van de milities. Ik weet alles van mijn dochter', 'nee. Ik wist niets. En ik heb niets gevraagd', CGVS p. 14). Ook deze vaststellingen doen de aannemelijkheid van uw relaas weinig goeds.

Bovendien blijkt ook dat u geen enkel idee heeft wie de mannen waren die u zouden hebben bedreigd aan uw huis op 22 mei 2015. Volgens u gaat het om milities, maar u blijft vaag over welke groep u dan zou bedreigd hebben: het zou volgens u kunnen gaan om JAM of Imam Ali Units, maar eigenlijk weet u het niet. Nadien zou u ook geen navraag gedaan hebben over wie deze mensen waren, u zou er gewoon van uitgegaan zijn dat het om milities ging (CGVS, p. 17). U kan deze uitspraken dan ook op geen enkele manier staven, het gaat hier enkel om veronderstellingen van uw kant. Gelet op de context in Bagdad waarin u dagelijks leefde en op de macht en invloed die de milities zouden hebben (zie toegevoegde informatie aan uw administratief dossier), is het maar weinig aannemelijk dat u niet zou weten welke militie er precies achter u aan zou zitten. Dat u ook op geen enkele manier zou geprobeerd hebben meer te weten te komen over de mannen die verantwoordelijk zouden zijn voor de bedreigingen aan uw adres, komt – zoals reeds aangehaald hierboven – de geloofwaardigheid van uw relaas absoluut niet ten goede.

Verder verklaart u dat u samen met uw zoon halsoverkop weggegaan zou zijn uit het ziekenhuis (waar u hem heen had gebracht nadat hij geraakt zou zijn door een kogel tijdens de beschieting van uw huis op 24 mei 2015), omdat u te weten was gekomen dat de politie zou verwittigd worden omwille van het schietincident (CGVS p. 12 & p. 16). Uit deze handeling van uw kant blijkt dus een grote schrik voor en wantrouwen tegenover de politie – u zegt dit ook zelf door te verklaren dat de politie toch niets doet omdat de stammen hen in hun macht hebben (CGVS p. 17). Het valt dan ook meteen op dat u 's anderendaags wel naar de politie zou zijn gegaan om klacht in te dienen tegen de beschieting. Wanneer u dus gevraagd wordt naar uw motieven om de dag erna toch naar de politie te gaan, verklaart u dat u niet veel verwachtte van de politie omdat deze corrupt zijn, maar dat u bij hen toch bescherming wilde aanvragen. U geeft aan dat u verbaasd zou zijn geweest toen u zag dat de directeur van het kantoor een band had met hen (CGVS, p. 12, 16). Het is echter uiterst onlogisch dat u enerzijds aangeeft schrik te hebben van de politie en dat ze corrupt zijn en niets doen omdat ze onder controle staan van de stammen, maar er zich anderzijds wel vrijwillig tot te wenden om bescherming te zoeken. Dergelijke opvallende handelwijze inzake de bedreigingen en beschieting aan uw adres gaat voorbij aan alle logica, wat sterk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw bezoek bij de politie.

Het valt ook op dat u, behalve zijn voornaam (A.(...)) niet weet wie de politieman is die u zou geholpen hebben op het politiekantoor toen u er uw klacht ging indienen, hoewel het volgens u wel om een vriend van uw zoon zou gaan – u zou in de maanden volgend op uw aangifte samen met uw zoon hebben geleefd in het magazijn van zijn werk (CGVS, p. 12-13), wat u alle tijd en gelegenheid zou geven om de feiten met uw zoon te bespreken en zich bijvoorbeeld te informeren over details van de bevriende politieagent van uw zoon. Dit blijkt niet het geval waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen andermaal onderuit gehaald wordt.

Ter staving van uw bezoek aan het politiekantoor op 25 mei 2015 legt u een politieattest neer (document 9). Dit stuk is evenwel niet in staat de ongeloofwaardigheid van uw politiebezoek te herstellen. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval. Het betreft daarnaast ook enkel een kopie en geen origineel exemplaar waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. In ieder geval dient erop gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat dergelijke documenten in Irak op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn (zowel origineel als vervalst). Bijgevolg is de bewijswaarde van dit document bijzonder relatief. Ook een aantal andere elementen plaatsen ernstig voorbehoud bij de waarde van dit document. Zo is het maar zeer de vraag of de politieofficier die zich met u bezighield effectief een klacht zou opstellen tegen de mensen die u bedreigden en zelfs beschoten, als hij volgens u een band zou hebben met deze mensen (CGVS p. 12). Ten slotte ondermijnen ook een aantal vormelijke gebreken (zoals de onvolledige hoofding, de kopievlakken op de brief, het samengedrukte embleem van het Ministerie voor Politiezaken) de authenticiteit van dit document.

Ten slotte is het merkwaardig dat u na de bedreigingen en beschieting van eind mei 2015 nog verschillende officiële instanties bezocht zou hebben om bepaalde documenten te kunnen bemachtigen (niet alleen identiteitsdocumenten zoals uw paspoort, maar ook een diploma, het bewijs dat u getrouwd bent, en dergelijke meer) – u deed dit naar eigen zeggen met de kledij 'van een Arabier' en met zonnebril en baard (wat volgens u een vermomming zou moeten inhouden) omdat men op dat moment naar u op zoek was (CGVS p. 8-9). Welnu, als u effectief met de dood bedreigd zou zijn geweest door milities die volgens u controle hebben over de autoriteiten in Irak en u reeds een moordpoging vanwege hen overleefd zou hebben waardoor u nadien nog schrik zou hebben dat ze u zouden vermoorden (CGVS, p. 8-12, 17-18), doet het maar zeer de wenkbrauwen fronsen dat u zich vrijwillig en in een 'vermomming' (wat niet meer inhield dan een lang kleed, een baard en een zonnebril) naar verschillende officiële, openbare instanties zou begeven om de opgesomde documenten te verkrijgen. Uw relaas komt nog verder op los zand te staan als blijkt dat u bij uw vertrek uit Irak, via de luchthaven op legale manier, een vermomming blijkbaar niet meer nodig achtte, dit compleet in tegenstelling tot de 'voorzorgsmaatregelen' die u eerder wel zou genomen hebben (CGVS p. 10 & p. 19).

Ten tweede slaagt u er ook niet in aannemelijk dat te maken dat u begin januari 2015 bedreigd werd in uw tv- en satellietwinkel. Zo kan u nauwelijks vertellen wie u bedreigde of in opdracht van wie dit gebeurde. U praat over iemand met een baard die in opdracht van een sjeik naar u kwam maar verder heeft u geen idee wie die persoon is of over welke sjeik het zou gaan. In de reeds hierboven geschetste context van Bagdad kan immers van u worden verwacht dat u op zijn minst nauwkeuriger kan aangeven wie uw vervolgers zijn indien u een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren, zeker aangezien u aangeeft dat u meteen na deze bedreigingen uw winkel zou hebben gesloten, wat erop zou duiden dat u de bedreigingen wel zeer ernstig opnam (CGVS, p. 4, 11 en 18). U beperkt zich daarentegen tot enkele vage, blote verklaringen over van wie de bedreigingen zouden uit gaan.

Bovendien kan er ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van de dreigbrief die u in de winkel zo ontvangen hebben en die u neerlegt (document 8). Zoals ook opgemerkt over het politieattest (zie boven), dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. De brief die u neerlegt is daarnaast een kopie en geen origineel exemplaar waardoor de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Daarnaast is er sprake van enige vormelijke en inhoudelijke gebreken ten aanzien van deze brief. U verklaarde immers dat u éénmaal benaderd werd voordat u deze brief ontving, terwijl in de brief zelf gewag wordt gemaakt van vier eerdere waarschuwingen (CGVS, p. 4, 11 en 18). Naar eigen zeggen zou deze brief verstuurd zijn door de militie Asa'ib Ahl al-Haq (CGVS, p. 18), maar uit de toegevoegde informatie blijkt dat het logo van deze militie er helemaal anders uitziet en allerm minst overeenstemt met het afgebeelde logo op de brief. Verder zijn er ook kopievlakken te zien op het document. Al deze vaststelling maken dat de bewijswaarde van deze brief bijzonder relatief is. De foto's van u in uw winkel die u neerlegt (document 10) tonen trouwens hoogstens aan dat u actief was in een tv- en satellietwinkel, meer niet. Een vermeende bedreiging omwille van uw werk kan hieruit geenszins afgeleid worden.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die uw schoonzoon tegenover u geuit zou hebben en de bedreigingen die u zou hebben ondergaan in uw winkel. De documenten die u neerlegt kunnen aan deze vaststelling niets wijzigen. Uw Iraaks nationaliteitsbewijs, een kopie van uw Iraakse paspoort, uw rijbewijs en uw oud rijbewijs, een uittreksel van de burgerlijke stand, uw militair boekje, een kopie van een bewijs dat u uw legerdienst hebt afgewerkt, een kopie van uw kieskaart, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van een bewijs dat u getrouwd bent en kopieën van de identiteitskaarten van de rest van uw gezin bevatten louter informatie over uw identiteit (en die van uw gezin) en uw echtelijke

situatie. De foto's van uw dochter en haar zoon en uw schoonzoon tonen niets aan in verband met de vermeende bedreigingen die u beweert ondergaan te hebben. De andere documenten (bewijs van moederschap van de rechtbank, volmacht advocaat, het besluit van de rechtbank met betrekking tot de alimentatie, de notificatie van de kosten door de rechtbank, de klacht bij de politie, de dreigbrief en de foto's) werden reeds eerder besproken (zie boven).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door

willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging en artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen, waarna hij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing berust op een appreciatiefout.

Verzoeker gaat vooreerst in op de situatie in Bagdad. Hij wijst erop dat uit de bestreden beslissing "blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIL in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of status van subsidiair beschermde.

(...)

Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral

soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden". De bestreden beslissing stelt echter verder: *"De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf groten vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld"*. De bestreden beslissing wijst op mensen die "vrijwillig terugkeren" naar Bagdad om de veiligheid in de stad te beoordelen. Verzoeker laakt dat echter niet wordt vermeld om hoeveel mensen het gaat die vrijwillig terugkeren, van welk profiel, noch in welke omstandigheden ze vrijwillig zijn teruggekeerd. Hij benadrukt te dezen dat men op bladzijde 46 van de COI Focus van 6 oktober 2016 kan lezen dat het IOM niet geantwoord heeft op de vraag tot informatie van CEDOCA. Er staan dus geen bronnen in het administratief dossier die wijzen op vrijwillig terugkeer en de conclusie die men hieruit kan trekken, aldus verzoeker, die aanvoert dat veel terugkeerders wanhopig zijn voor hun familie. Ze dachten, aldus verzoeker, dat ze snel hun familie gingen kunnen laten brengen naar België maar de lengte van de procedure maakt dat ze niet langer kunnen wachten. Ze keren volgens hem dan ook terug om bescherming te bieden. Verzoeker vervolgt dat heel veel mensen, gezien het aantal weigeringen van vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus voor Irakezen uit Bagdad, geen andere keuze hadden dan terugkeren naar Irak. Er werd steeds meer de nadruk gelegd op vrijwillige terugkeer, die voordeliger is dan gedwongen terugkeer. Men vindt echter geen informatie over de omstandigheden waarin die vrijwillige terugkeerders nu verblijven, of ze niet gevlucht zijn naar een ander land en dergelijke. Zo werd het nieuws overal aangekondigd in de pers met als titel "liever sterven in Irak, dan in België blijven". Dit wijst naar mening van verzoeker niet exact op een vrijwilligheid om naar Bagdad terug te keren en op een aangenaam en veilig leven in Bagdad. Om al die redenen meent verzoeker dat de cijfers over vrijwillige terugkeer niet als basis kunnen dienen om te oordelen dat, ondanks het aantal rapporten die wijzen op de ernstige veiligheidsproblemen in Bagdad, de situatie toch redelijk veilig zou zijn. Dit en het feit dat de stad nog leeft en dat internationale instellingen daar nog aanwezig zijn, zijn echter de enige elementen waarop de bestreden beslissing gebaseerd is om te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire bescherming ondanks de ernstige veiligheidssituatie die beschreven wordt in de beslissing zelf. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat het administratief dossier eveneens een onderzoek bevat naar de Europese landen en hun houding ten aanzien van asielzoekers uit Bagdad. Hieruit blijkt dat zowel Finland als Nederland een beslissingstop hebben ingevoerd ten aanzien van asielzoekers uit Bagdad. Duitsland erkent dat er een gewapend conflict is in Bagdad en kent de subsidiaire bescherming toe aan de inwoners van de provincie Bagdad. Voor de stad Bagdad wordt de subsidiaire bescherming toegekend zodra er risico verhogende factoren zijn. De meeste Europese landen erkennen dus dat Bagdad onveilig is, terwijl België op bijna systematische wijze de subsidiaire bescherming weigert aan asielzoekers uit Bagdad, wat ook tegenstrijdig is met de richtlijnen van UNHCR.

Verzoeker is van oordeel dat hij zich wel degelijk in een situatie bevindt waar een internationale beschermingsstatus moet worden toegekend. Vervolgens moet naar zijn mening worden erkend dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad bijzonder hoog is. Zowel het willekeurig als het gewelddadig aspect ervan blijkt duidelijk uit de kaart gepubliceerd door Huffington Post die de aanslagen weergeeft die gepleegd zijn in Bagdad tussen 2003 en 2014. Verzoeker stelt dat er geen plaats in Bagdad is die niet het slachtoffer was van een aanslag in de voorbije 10 jaar. Het geweld is arbitrair, specifiek gericht op burgers en elke inwoner van de stad loopt het risico om slachtoffer te worden van een aanslag, aldus verzoeker, die onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier nog stelt dat duidelijk blijkt dat de gewelddaden niet enkel bepaalde personen treffen maar iedereen, ook al treffen ze een kleiner aandeel van de bevolking gezien de grootte van de stad. Daarenboven is de situatie in constante evolutie en is het niet mogelijk voor het Commissariaat-generaal om te voorspellen wat de situatie morgen zal zijn. Verzoeker benadrukt te dezen nog dat een "wiskundige" redenering, gebaseerd op de verhouding tussen het aantal slachtoffers, de oppervlakte van het grondgebied, en het aantal personen die zich daar vinden, niet aanvaard mag worden om het risico te analyseren (RvS nr. 167 754 van 10.08.2007; zie H.C.R. Safe at Last? La wand practice in Selected EU Member States With Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, 2011, p. 44; L. LEBOEUF et S. SAROLEA, "La réception du droit européen de l'asile en droit belge: la directive qualification, Louvain-la-Neuve, U.C.L., 2014, pp. 113-114). Hij voegt hieraan toe dat uit de (onvolledige) lijst van incidenten opgenomen in het COI focus van 6 oktober 2015 blijkt dat er heel veel heel gewelddadige incidenten zijn. Enkel voor juni en juli worden de volgende incidenten opgesomd: *"Op 9 juni 2015 vielen bij een reeks aanslagen in Bagdad minstens 18 doden. Op 10 juni 2015 kwamen bij een zelfmoordaanslag op een controlepost van de politie in Bagdad zes mensen om. Op 14 juni 2015 vielen bij een aanslag met een autobom op een*

markt in de wijk Qahira tien doden en minstens twintig gewonden. Op 27 juni 2015 vielen bij verschillende bomaanslagen in Bagdad minstens tien doden. Op 4 juli 2015 vielen 9 doden en 24 gewonden bij een aanslag op een winkelstraat in de wijk Adil. Op 6 juli 2015 vielen minstens acht doden in de wijk Jadida toen een straaljager van het Iraakse leger er per ongeluk een bom dropte. Op 12 juli 2015 vielen bij diverse aanslagen in de sjiitische wijken van Bagdad minstens 28 doden en 62 gewonden. Op 21 juli 2015 vielen minstens negentien doden bij twee aanslagen met bomauto's in de sjiitische wijken van Bagdad. Op 22 juli 2015 kwamen bij verschillende bomaanslagen in Bagdad minstens 31 mensen om en raakten 66 anderen gewond. De zwaarste aanslag vond plaats in een sjiitische wijk." Het aantal aanslagen in augustus 2015, 192, is choquerend en bijna alle slachtoffers zijn gewone burgers. Uit het voorgaande blijkt aldus dat er heel veel aanslagen worden gepleegd, elke keer met een groot aantal doden als gevolg. Het zijn duidelijk burgers die worden getroffen zodat het volgens verzoeker gaat om arbitrair geweld. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat UN News Centre spreekt van 2000 slachtoffers van het conflict en van terrorisme voor de maand oktober in Irak en stelt dat *"Bagdad was the worst affected Governorate with 1,150 civilian casualties (298 killed, 852 injured)."*, dat de COI Focus enkel de aanslagen in Bagdad vermeldt tot september 2015 doch het geweld sindsdien niet is gestopt, integendeel, dat er ook op 30 oktober 2015 een dertigtal doden waren na incidenten in Bagdad waardoor het district Bagdad in oktober 2015 het meest dodelijk van Irak werd, dat ook een verslag van Institute for the Study of War van 19 november 2015 heel recente aanslagen van ISIS in Bagdad vermeldt, dat de gebeurtenissen in Iran (de uitvoering van de doodstraf op de sjiitische leider Nimr Al-Nimr) de spanningen tussen sjiieten en soennieten nog vergroot hebben, wat doet vermoeden dat in de komende maanden nog meer slachtoffers zullen vallen in het kader van etnische spanningen, dat op 11 januari 2016 een groot winkelcentrum werd aangevallen, met de dood van een twintigtal burgers en 50 gewonden tot gevolg, dat IS doelgerichte acties tegen sjiieten voert, in sjiitische wijken en dat de situatie maar blijft escaleren, zoals uit recente informatie blijkt. Ook vindt verzoeker de recente beslissing om een muur te bouwen rond Bagdad om de stad te beschermen tegen terroristische aanslagen extreem beangstigend. Als men aldus het niveau van willekeurig geweld combineert met zijn geïndividualiseerde vrees, kan men naar mening van verzoeker niet anders dan vaststellen dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 15, c van de Kwalificatierichtlijn. Onder verwijzing naar een arrest van het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk van 1 oktober 2015, betoogt verzoeker dat, gezien de situatie constant evolueert, de constant gewelddadige incidenten in Bagdad en het feit dat het conflict net aan de rand van de hoofdstad van die aard is dat er willekeurig geweld is in de zin van artikel 15 c van de kwalificatierichtlijn (artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet), moet worden geoordeeld dat deze situatie ook de inwoners van Bagdad treft en dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst omwille van zijn loutere aanwezigheid aldaar. Dat IS nog geen controle uitoefent over de Bagdad, betekent volgens verzoeker geenszins dat het niveau van willekeurig geweld niet hoog genoeg is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing wordt ook geargumenteed dat het leven in Bagdad verder gaat en dat niet alles plat ligt. Dit betekent volgens verzoeker echter niet dat het niveau van geweld niet van die aard is dat men een ernstig risico loopt om slachtoffer te worden van aanslagen louter door aanwezig te zijn in de stad. Verzoeker benadrukt dat in Bagdad meer dan 7 miljoen mensen wonen en dat dus moeilijk alle activiteiten kunnen stilliggen. Aangezien de streek rond Bagdad een oorlogsgebied is, kan de bevolking van de hoofdstad moeilijk massaal vluchten. Het leven gaat inderdaad voort, maar de doden zijn veelvoudig en het is een gevaarlijk leven, aldus verzoeker, die betoogt dat, gezien het aanwezig willekeurig geweld en de voorspellingen dat dit gaat voortduren en verergeren, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal heeft geoordeeld, en overeenkomstig de informatie zowel uit het administratief dossier als uit eenduidige externe bronnen, moet geconcludeerd worden dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad wel van die aard is dat de loutere aanwezigheid een reëel risico betekent op levensbedreiging. Hij wijst er in dit verband nog op dat in de *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq"* uitdrukkelijk wordt bevestigd dat iemand zoals hijzelf een bijzonder risicoprofiel heeft.

Verzoeker vervolgt zijn uiteenzetting, stellende dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade dient onderzocht te worden rekening houdend met zijn profiel. Hij benadrukt in dit verband dat hij sjiitisch is en dat hij zijn eigen zaak voor reparatie en installatie van satellietshotels –antennes had, waardoor hij aan de bevolking de toegang gaf tot tv-kanalen, waaronder buitenlandse tv-kanalen en ook pornokanalen. Dit wordt gezien als hoogst immoreel en "niet-islamitisch", aldus verzoeker, die stelt dat dit niet wordt betwist (noch omstandig wordt onderzocht) door het Commissariaat-generaal, hoewel deze elementen volgens verzoeker duidelijk van aard zijn een verhoogd risico/vrees met zich mee te brengen. Rekening houdend met de algemene situatie in Bagdad, dient naar mening van verzoeker dan

ook vastgesteld te worden dat met zulk profiel, hij in aanmerking moet komen voor internationale bescherming. Hij verduidelijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn godsdienst en geloven (en hoe hij ermee omgaat) daar hij als “niet-islamistisch” wordt beschouwd (als vijand van IS en als verrader voor de sjiiten), en omwille van zijn behoren tot een bijzonder sociale groep, zijnde die van “de mensen die aan de bevolking toegang geven aan buitenlandse culturen en media” en die van de “immorelen”. Verzoeker laakt dat deze elementen, die bovendien het “risico op ernstige schade” in de zin van de subsidiaire bescherming individualiseren, niet zorgvuldig werden onderzocht door het Commissariaat-generaal, dat zich hoofdzakelijk beperkt tot een onderzoek van de eerdere vervolgingsfeiten, hetgeen naar mening van verzoeker niet afdoend is. Verzoeker wenst ook te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoend noch passend is om hem de internationale bescherming te weigeren, noch om de aannemelijkheid van zijn relaas tegen te spreken. Zo kan het Commissariaat-generaal naar het oordeel van verzoeker niet worden gevolgd waar zij stelt dat zijn relaas niet aannemelijk is. Verzoeker laat gelden dat hij niet alleen zeer gedetailleerde en levende verklaringen heeft afgelegd, maar hij ook talrijke documenten heeft voorgelegd die zijn verklaringen staven. Zijn relaas stemt overeen met de algemene informatie zodat het geloofwaardig moet worden geacht, minstens moet hem het voordeel van de twijfel worden gegend, aldus verzoeker.

Vervolgens tracht verzoeker de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, stellende als volgt: *“De **gerechtelijke beslissing** was uitvoerbaar, maar zijn “schoonzoon” beschouwd zichzelf als boven de wetten en boven deze beslissing. Hij heeft niet betaald, noch heeft hij een beroep ingediend. Echter heeft hij besloten om verzoekers familie te vervolgen totdat hij zou krijgen wat hij wilt.*

*Die man zijn neef heeft een hoge positie bij de **militie** “Imam Ali Units” (p. 13 gehoor), en had daardoor minstens 100 personen tot zijn dienst.*

*Verzoeker is bij de **politie** geweest, waar een vriend van zijn zoon werkt. Na zijn klacht heeft de politieagent mensen opgeroepen zodat zij op het politiekantoor verschijnen. Waarschijnlijk had die agent banden met de **militie**. De vriend van zijn zoon vernam dit, en waarschuwde verzoeker.*

*Verzoeker wenst trouwens te benadrukken dat hij de **vermomming** gebruikte om zich te verplaatsen naar officiële instanties om bepaalde documenten te bemachtigen. Nadat hij het gebouw binnenkwam, deed hij zijn baarde en brillen uit. Deze **documenten** waren strikt noodzakelijk, en hij was de enige die ze kon verkrijgen. Het was inderdaad riskerend, maar verzoeker moest dit doen.*

*Er dient ook onderstreept te worden dat verzoeker niet vervolgd en gezocht werd door de overheidsdiensten zelf, maar wel door leden van de **militie**. Er bestond geen officiële reden om verzoeker te vervolgen, of te arresteren. Verzoeker moest oppassen, daar hij wiste dat er banden bestaan tussen sommige militieleden en sommige staatsbeambten. Het is toch niet zo dat hij alle contacten met alle staatsbeambten moest vermijden. Verzoeker wist dat het risico was beperkt dat hij gearresteerd zou zijn op het **luchthaven**, bovendien in het openbaar, in aanwezigheid van andere (oprechte) staatsambtenaren en agenten.*

*Het **attest van de politie** heeft verzoeker via de vriend van zijn zoon gekregen. Hij bevestigt dat het op basis van het document dat hij voorgelegd heeft dat hij vernam dat de **militie** betrokken was. Verzoeker bevestigt trouwens dat het wél het logo van de **militie** is.*

*Verzoeker heeft ook uitgelegd dat hij telefoontjes kreeg van religieuze verantwoordelijken die hem gewaarschuwd dat hij met het decoderen van bepaalde kanalen moest stoppen. Hij kreeg dan ook **bedreigingen** toen hij met zijn werk is voortgegaan.*

*Zijn **zoon** is van werk veranderd, en is nu in dienst bij een centrum bewakingscamera. Hij gaat weinig naar uit en leeft met schrik om teruggevonden te worden. Zijn dochters wonen bij verzoekers schoonfamilie.”* Verzoeker besluit dat hij omwille van de vervolgingsdad en de bedreigingen waarvan hij al het slachtoffer is geweest (artikel 48/7 van de vreemdelingenwet), en rekening houdend met het gebrek aan effectieve beschermingsmogelijkheden, een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat ook het reële risico op ernstige schade vaststaand is.

Tot slot betoogt verzoeker dat het beginsel van tegensprekelijkheid en zijn rechten van verdediging werden miskend vermits de informatie waarop de analyse van het Commissariaat-generaal gebaseerd is hem niet werd gecommuniceerd in zijn geheel, noch de minimale vereiste vermeldingen. *In casu* meent verzoeker dat de informatie verzameld door het Commissariaat-generaal niet beantwoordt aan de verplichting van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, meer bepaald door gebruik te maken van volgende bronnen (bl. 32 van het COI Focus Irak van 6 oktober 2016): (i) Institute for the Study of War, 16/09/2015, e-mail, contactgegevens niet vermeld omwille van vertrouwelijkheid, (ii) United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), Regional Research & Information Officer, Officer of the MENA Director in Amman, 16/09/2015, telefoongesprek, contactgegevens niet vermeld omwille van vertrouwelijkheid, (iii) International Organization for Migration (IMO), België, contactgegevens niet vermeld omwille van vertrouwelijkheid, (iv) FEDASIL, contactgegevens niet

vermeld omwille van vertrouwelijkheid en (v) gezaghebbende medewerker van een internationale organisatie in Bagdad, anonieme bron, contactgegevens niet vermeld omwille van vertrouwelijkheid. Verzoeker stelt dat de contactgegevens niet werden vermeld en nergens een samenvatting van het gesprek is terug te vinden. Verzoeker bevindt zich bijgevolg naar eigen zeggen in de onmogelijkheid om de exacte inhoud van die bronnen te weten en om die te kunnen tegenspreken of zich ertegen te kunnen verdedigen. Volgens verzoeker schendt het Commissariaat-generaal, door aldus gebruik te maken van bronnen die niet beantwoorden aan de verplichting van artikel 26 van het KB, zowel het voorgenoemd artikel als het principe van tegensprekelijkheid en de rechten van de verdediging.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *"Irak : qu'en est-il de la sécurité au quotidien dans la capitale Bagdad?"* van RTBF van 15 oktober 2015, AA (Article 15(c)) Iraq CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, het artikel *"In Iraq, UN reports close to 2,000 casualties in October from terrorism and conflict"* van UN News Centre van 12 november 2015, het artikel *"Muur van 300 kilometer rond Bagdad tegen terroristen"* van 4 februari 2016, het artikel *"Bagdad bouwt muur rond stad om IS tegen te houden"* van 4 februari 2016, het artikel *"Ceci n'est pas un collier de corail... mais la carte de la mort à Bagdad"* van Huffington Post van 22 oktober 2014, het document *"Iraq's sectarian crisis reignites as shi'a militias execute civilians and remobilize"* van ISW (Institute for the Study of War), het artikel *"106 Irakezen keren vrijwillig terug naar hun land. Liever sterven in Irak dan in België blijven"* van De Morgen van 1 februari 2016, het artikel *"Tirs de roquettes a Bagdad. 23 tues"* van Le Figaro van 30 oktober 2015, een document van Refworld van 1 november 2015, het document *"Iraq situation report november"* van ISW van november 2015, het artikel *"Manifestations Bagdad: deux morts attaques antisunnites Arabie-Saoudite"* van France24 van 4 januari 2016, het artikel *"Irak : la crise Iran/Arabie réveille les craintes d'une nouvelle guerre civile"* van Rtl.be van 6 januari 2016, informatie met betrekking tot terugkeerders, het artikel *"Prise d'otages meurtrière dans un centre commercial de Bagdad"* van Le Monde.fr van 11 januari 2016, het artikel *"Une vague d'attentats meurtriers frappe l'Irak"* van France24 van 12 januari 2016, het artikel *"IS eist aanslag op moskee in Bagdad op"* van De Morgen van 21 november 2015, het artikel *"Car bombs, gunfire rattle Iraqi capital, seven killed"* van PRESSTV van 18 november 2015, het artikel *"Twaalf doden bij zelfmoordaanslag op begrafenis in Bagdad"* van De Morgen van 13 november 2015, het artikel *"Disaster In Iraq's Adhamiya Neighborhood Averted"* van Musings on Iraq van 17 mei 2015, het *"Iraq Situation Report: October 6 - 15, 2015"* van ISW van 15 oktober 2015, UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq"*, het artikel *"Des attentats-suicides multiples de l'EI à Bagdad"* van Le Monde.fr van 28 februari 2016 en het artikel *"Irak : attentat-suicide meurtrier de l'EI à Bagdad"* van Le Monde.fr van 6 maart 2016.

2.2.2. Op 26 april 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 31 maart 2016.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij het slachtoffer zou zijn geworden van bedreigingen vanwege zijn schoonzoon nadat hij klachten had ingediend tegen hem wegens familiaal geweld en nadat de rechtbank besloten had dat hij alimentatie moest betalen daar (1) hij niet weet of zijn schoonzoon de beslissing waarin opgelegd werd dat hij alimentatie aan verzoekers dochter moest betalen heeft proberen aan te vechten in beroep, hij ook niet meer naar de alimentatie gevraagd zou hebben en hij aldus blijkbaar weinig interesse aan de dag legt in het verdere verloop van deze zaak, die nochtans blijkens zijn verklaringen voor zijn schoonzoon de druppel was die de emmer deed overlopen en die aldus dé aanleiding vormde om hem te beginnen bedreigen, (2) hij ook weinig op de hoogte blijkt van het profiel van zijn schoonzoon, waarover hij verklaart dat hij lid zou zijn van de militie Jaesh Al Medhi en het ook opvalt dat hij niet eens zou geprobeerd hebben om meer te weten te komen over wat zijn schoonzoon precies met de milities te maken zou hebben, (3) hij geen enkel idee heeft wie de mannen waren die hem zouden hebben bedreigd aan zijn huis op 22 mei 2015, (4) het uiterst onlogisch is dat hij enerzijds aangeeft schrik te hebben van de politie en dat ze corrupt zijn en niets doen omdat ze onder controle staan van de stammen, maar er zich anderzijds wel vrijwillig tot te wenden om bescherming te zoeken en klacht in te dienen tegen de beschieting van zijn huis op 24 mei 2015, (5) hij, behalve zijn voornaam, niet weet wie de politieman is die hem zou geholpen hebben op het politiekantoor toen hij er zijn klacht ging indienen, hoewel het volgens hem wel om een vriend van zijn zoon zou gaan, (6) het politieattest niet in staat is de geloofwaardigheid van zijn politiebezoek te herstellen daar documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, het daarnaast slechts een

kopie betreft waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat dergelijke documenten in Irak op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn (zowel origineel als vervalst) zodat de bewijswaarde van dit document bijzonder relatief is, het maar zeer de vraag is of de politieofficier die zich met hem bezighield effectief een klacht zou opstellen tegen de mensen die hem bedreigden en zelfs beschoten als hij een band zou hebben met deze mensen en ook een aantal vormelijke gebreken (zoals de onvolledige hoofding, de kopievlakken op de brief, het samengedrukte embleem van het Ministerie voor Politiezaken) de authenticiteit van dit document ondermijnen en (7) het, indien hij effectief met de dood bedreigd zou zijn geweest door milities die volgens hem controle hebben over de autoriteiten in Irak en hij reeds een moordpoging vanwege hen overleefd zou hebben, maar zeer de wenkbrauwen doet fronsen dat hij zich vrijwillig en in een 'vermomming' (wat niet meer inhield dan een lang kleed, een baard en een zonnebril) naar verschillende officiële, openbare instanties zou begeven om bepaalde documenten te verkrijgen en zijn relaas nog verder op los zand komt te staan als blijkt dat hij bij zijn vertrek uit Irak, via de luchthaven op legale manier, een vermomming blijkbaar niet meer nodig achtte, dit compleet in tegenstelling tot de 'voorzorgsmaatregelen' die hij eerder wel zou genomen hebben, (ii) hij er ook niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij begin januari 2015 bedreigd werd in zijn tv- en satellietwinkel daar (a) hij nauwelijks kan vertellen wie hem bedreigde of in opdracht van wie dit gebeurde en hij zich in dit verband beperkt tot enkele vage, blote verklaringen, (b) ernstig kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van de dreigbrief die hij in de winkel zou ontvangen hebben daar documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielaanvraag als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, de brief slechts een kopie betreft waardoor de authenticiteit ervan onmogelijk kan worden nagegaan, zijn verklaringen niet stroken met de inhoud van de brief, het logo van de milizie Asa'ib Ahl al-Haq er helemaal anders uitziet en allerm minst overeenstemt met het afgebeelde logo op de brief en er verder ook kopievlakken te zien zijn op het document, (c) de foto's van hem in zijn winkel hoogstens aantonen dat hij actief was in een tv- en satellietwinkel doch hieruit geenszins een vermeende bedreiging omwille van zijn werk kan afgeleid worden, (iii) de overige door hem neergelegde documenten aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen daar zijn identiteit (en die van zijn gezin) en zijn echtelijke situatie, het huwelijk van zijn dochter en zijn schoonzoon, hun echtscheiding en de juridische afhandeling van de voogdij en de alimentatie niet worden betwijfeld en de foto's van zijn dochter en haar zoon en zijn schoonzoon niets aantonen in verband met de vermeende bedreigingen die hij beweert ondergaan te hebben en (iv) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 februari 2016 (CG nr. 1520529), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen, enerzijds vanwege zijn schoonzoon wegens de scheiding van zijn dochter, anderzijds vanwege milities wegens zijn werk.

2.4.1. Immers, zo verzoeker de problemen met zijn schoonzoon, in het bijzonder de echtscheiding van zijn dochter en de juridische afhandeling van de voogdij en de alimentatie, weet te staven aan de hand van overtuigende documenten, slaagt hij er niet in aannemelijk te maken dat hij het slachtoffer zou zijn geworden van bedreigingen vanwege zijn schoonzoon nadat hij klachten had ingediend tegen hem wegens familiaal geweld en nadat de rechtbank had besloten dat hij alimentatie moest betalen.

2.4.1.1. Zo merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst correct op dat verzoeker niet weet of zijn schoonzoon de beslissing waarin opgelegd werd dat hij alimentatie aan verzoekers dochter moest betalen heeft proberen aan te vechten in beroep, dat hij ook niet meer naar de alimentatie gevraagd zou hebben en dat hij aldus blijkbaar weinig interesse aan de dag legt in het verdere verloop van deze zaak, die nochtans blijkens zijn verklaringen voor zijn schoonzoon de druppel was die de emmer deed overlopen en die aldus dé aanleiding vormde voor zijn schoonzoon om hem te beginnen bedreigen. Verzoeker brengt hier tegen in dat de gerechtelijke beslissing uitvoerbaar was maar zijn schoonzoon zichzelf als boven de wetten en boven deze beslissing beschouwt, dat hij niet heeft betaald, noch een beroep heeft ingediend, doch hij echter heeft hij besloten om zijn familie te vervolgen totdat hij zou krijgen wat hij wil. Gelet op zijn expliciete verklaringen tijdens het gehoor *“Heeft uw schoonzoon ooit beroep aangetekend tegen de beslissing van de rechtbank? Op dit moment eventueel? (...) Maar heeft hij de procedure verder gezet om toch gelijk te krijgen op de normale juridische wijze? (...) Ik snap dat het nauw aan het hart ligt meneer, maar probeer toch kalm te blijven. Heeft hij geprobeerd om volgens de normale procedure gelijk te krijgen? Ik weet het niet, maar hij heeft geen advocaat, misschien was er een kans voor beroep en dat hij het niet wist, maar de rechtbank heeft besloten voor de kosten, maar tot vandaag niet 1 dinar. (...) Dus de alimentatie was de druppel? Ja. En weet u of hij daartegen stappen heeft ondernomen? [AZ verheft stem een beetje] Ik weet het niet, ik denk het niet. Ik heb eigenlijk niet meer achter de alimentatie gevraagd, ik was bijna vermoord. Dus misschien als ik nu weer voor de alimentatie ga vragen, dat hij in beroep zou gaan.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 16) mag het evenwel verbazen dat verzoeker thans, na confrontatie met een negatieve beslissing, plots wél weet te melden dat zijn schoonzoon nooit beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de rechtbank waarin opgelegd werd dat hij alimentatie moest betalen. Verzoekers bewering in het verzoekschrift dat zijn schoonzoon zichzelf als boven de wetten en de rechtbank beschouwt valt overigens niet te rijmen met zijn verklaringen tijdens het gehoor waaruit blijkt dat zijn schoonzoon eerder wél gevolg gaf aan een beslissing van de rechtbank, die het moederschap over het kind aan verzoekers dochter toewees, en hij tot tweemaal toe zijn zoon terugbracht naar de moeder (administratief dossier, stuk 5, p. 6-7, p. 11-12 en p. 16). Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn schoonzoon na de beslissing van de rechtbank omtrent de alimentatie gek werd *“want de baby was weg van hem en daarna moest hij ook de kosten betalen”* en dat vervolgens 4 personen hem kwamen bedreigen en eisten dat hij binnen 48 uur het kind moest teugsturen en dat zijn dochter naar de rechtbank moest gaan om de scheiding aan te vragen en haar rechten op te geven (administratief dossier, stuk 5, p. 7, p. 9 en p. 12). Gelet op deze eisen, verzoekers bewering dat zijn woning vervolgens zelfs werd beschoten (administratief dossier, stuk 5, p. 12) en de stelling in het verzoekschrift dat zijn schoonzoon heeft besloten om zijn familie te vervolgen totdat hij zou krijgen wat hij wil, acht de Raad het hoogst verwonderlijk dat verzoekers dochter en zijn kleinzoon momenteel gewoon bij haar familie wonen en dat zij er geen verdere problemen hebben gekend (administratief dossier, stuk 5, p. 15). Het houdt naar het oordeel van de Raad geen steek dat verzoekers schoonzoon zijn zoon wil, hij verzoeker hierom zelfs probeert te vermoorden, om vervolgens alle bedreigingen te stoppen, geen contact meer te zoeken en niet meer naar zijn zoon te vragen (administratief dossier, stuk 5, p. 15). Het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen dragen allerminst bij tot de geloofwaardigheid van dit aspect van het door verzoeker uiteengezette asielrelaas.

2.4.1.2. Ook de vaststelling dat verzoeker weinig op de hoogte blijkt te zijn van het profiel van zijn schoonzoon, waarover hij verklaart dat hij lid zou zijn van de militie Jaesh Al Medhi, doet de geloofwaardigheid van zijn relaas en van de door hem beweerde vrees voor zijn schoonzoon weinig

goeds. De herhaling in het verzoekschrift van zijn eerdere verklaring dat de neef van zijn schoonzoon een hoge positie heeft bij de militie "Imam Ali Units" en daardoor minstens 100 personen tot zijn dienst had, doet niets af aan het gegeven dat verzoeker allerminst kan duiden op welke manier zijn schoonzoon zelf bij de milities betrokken zou zijn of zijn geweest en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overweging waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing uiteenzet als volgt: *"Daarnaast blijkt u ook weinig op de hoogte van het profiel van uw schoonzoon, waarover u verklaart dat hij lid zou zijn van de militie Jaesh Al Medhi (JAM) – zijn vermeende lidmaatschap zou u evenwel pas na het huwelijk met uw dochter te weten gekomen zijn. Immers, u geeft maar vage verklaringen over de manier waarop uw schoonzoon precies betrokken zou zijn bij JAM. In deze context verklaart u dat hij beweerde destijds bommen tegen de Amerikanen te hebben gelegd. U situeert dit vaagweg tussen 2004 en 2011, concreter weet u het niet. U weet ook niet te zeggen wanneer, bij welke groepering of hoe hij in het verzet tegen de Amerikanen zou gerold zijn en weet verder niets af van de bommen die hij geplaatst zou hebben. Ook of hij iets met de milities te maken zou hebben na het vertrek van de Amerikanen (i.e. 2011), weet u niet met zekerheid te zeggen (CGVS p. 13-14). Welnu, als uw schoonzoon werkelijk iets met de milities te maken zou hebben, kan toch verwacht worden dat u duidelijker kan duiden op welke manier hij hier dan bij betrokken zou zijn of zijn geweest, te meer als u verklaart dat u over een aantal van zijn familieleden die ook betrokken zouden zijn bij milities, wel bepaalde informatie zou weten bemachtigen hebben (CGVS p. 13-14). Dit is hier niet het geval. Het valt ook op dat u niet eens zou geprobeerd hebben om meer te weten te komen over wat uw schoonzoon precies met de milities te maken zou hebben ('Ik wist niets van de milities. Ik weet alles van mijn dochter', 'nee. Ik wist niets. En ik heb niets gevraagd', CGVS p. 14). Ook deze vaststellingen doen de aannemelijkheid van uw relaas weinig goeds."* Deze vaststellingen en overwegingen blijven onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.4.1.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift volledig voorbij gaat aan de vaststelling dat hij geen enkel idee heeft wie de mannen waren die hem zouden hebben bedreigd aan zijn huis op 22 mei 2015, en dat hij niet de minste verklaring biedt voor het gegeven dat hij op geen enkele manier heeft geprobeerd om meer te weten te komen over de mannen die verantwoordelijk zouden zijn voor de bedreigingen aan zijn adres.

Evenmin voert hij enig concreet verweer tegen de overwegingen dat (1) het uiterst onlogisch is dat hij enerzijds aangeeft schrik te hebben van de politie en dat ze corrupt zijn en niets doen omdat ze onder controle staan van de stammen, maar er zich anderzijds wel vrijwillig tot te wenden om bescherming te zoeken en klacht in te dienen tegen de beschieting van zijn huis op 24 mei 2015, (2) hij, behalve zijn voornaam, niet weet wie de politieman is die hem zou hebben geholpen op het politiekantoor toen hij er zijn klacht ging indienen, hoewel het volgens hem wel om een vriend van zijn zoon zou gaan en (3) het politieattest niet in staat is de geloofwaardigheid van zijn politiebezoek te herstellen daar documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, het daarnaast slechts een kopie betreft waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat dergelijke documenten in Irak op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zij (zowel origineel als vervalst) zodat de bewijswaarde van dit document bijzonder relatief is, het maar zeer de vraag is of de politieofficier die zich met hem bezighield effectief een klacht zou opstellen tegen de mensen die hem bedreigden en zelfs beschoten als hij een band zou hebben met deze mensen en ook een aantal vormelijke gebreken (zoals de onvolledige hoofding, de kopievlakken op de brief, het samengedrukte embleem van het Ministerie voor Politiezaken) de authenticiteit van dit document ondermijnen. Hij laat slechts gelden dat hij bij de politie is geweest, waar een vriend van zijn zoon werkt, dat na zijn klacht de politieagent mensen heeft opgeroepen zodat zij op het politiekantoor verschijnen, dat die agent waarschijnlijk banden had met de militie, dat de vriend van zijn zoon dit vernam en hem waarschuwde, dat hij het attest van de politie via de vriend van zijn zoon heeft gekregen en dat hij op basis van het document dat hij heeft voorgelegd vernam dat de militie betrokken was. Hij komt hiermee evenwel niet verder dan het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het uiten van blote beweringen, doch brengt verder geen valabele argumenten bij die hoger aangehaalde motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing in een ander daglicht kunnen plaatsen. De motieven dienaangaande blijven dan ook staande en worden beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.4.1.4. Tot slot kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing het volgende uiteenzet: *"Ten slotte is het merkwaardig dat u na de bedreigingen en beschieting van eind mei 2015 nog verschillende officiële instanties*

bezocht zou hebben om bepaalde documenten te kunnen bemachtigen (niet alleen identiteitsdocumenten zoals uw paspoort, maar ook een diploma, het bewijs dat u getrouwd bent, en dergelijke meer) – u deed dit naar eigen zeggen met de kledij ‘van een Arabier’ en met zonnebril en baard (wat volgens u een vermomming zou moeten inhouden) omdat men op dat moment naar u op zoek was (CGVS p. 8-9). Welnu, als u effectief met de dood bedreigd zou zijn geweest door milities die volgens u controle hebben over de autoriteiten in Irak en u reeds een moordpoging vanwege hen overleefd zou hebben waardoor u nadien nog schrik zou hebben dat ze u zouden vermoorden (CGVS, p. 8-12, 17-18), doet het maar zeer de wenkbrauwen fronsen dat u zich vrijwillig en in een ‘vermomming’ (wat niet meer inhield dan een lang kleet, een baard en een zonnebril) naar verschillende officiële, openbare instanties zou begeven om de opgesomde documenten te verkrijgen. Uw relaas komt nog verder op los zand te staan als blijkt dat u bij uw vertrek uit Irak, via de luchthaven op legale manier, een vermomming blijkbaar niet meer nodig achtte, dit compleet in tegenstelling tot de ‘voorzorgsmaatregelen’ die u eerder wel zou genomen hebben (CGVS p. 10 & p. 19).” Waar verzoeker benadrukt dat hij de vermomming gebruikte om zich te verplaatsen naar officiële instanties om bepaalde documenten te bemachtigen en dat hij zijn baard en brillen uitdeed nadat hij het gebouw binnenkwam, gaat hij vooreerst voorbij aan de essentie van voorgaande overwegingen, namelijk dat zijn ‘vermomming’, zijnde een lang kleet, een baard en een zonnebril, niet veel om het lijf had. Er kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoekers ‘vermomming’ volstond om onder de radar van zijn belagers te blijven en zich anoniem door de stad te kunnen verplaatsen. Niet alleen kon verzoeker niet uitsluiten dat hij op straat zou worden herkend, bovendien deed hij naar eigen zeggen zijn ‘vermomming’ uit in zijn contacten met de officiële instanties. Nochtans hebben de milities die hem naar het leven zouden staan blijkens zijn verklaringen de controle over de autoriteiten in Irak zodat het allerminst getuigt van een gegronde vrees dat verzoeker zich vrijwillig tot deze autoriteiten zou wenden teneinde een aantal documenten te bekomen. Dat hij niet gezocht en vervolgd werd door de overheidsdiensten zelf doet hieraan geen afbreuk daar, zoals verzoeker in het verzoekschrift stelt, er banden bestaan tussen sommige militieleden en sommige staatsbeambten. Verzoeker kon dan ook niet uitsluiten dat er zich bij zijn contacten met de autoriteiten een herhaling zou voordoen van hetgeen zich in het politiekantoor zou hebben afgespeeld, namelijk dat een beampte zijn belagers zou verwittigen. Dat verzoeker aldus een dergelijk groot risico zou nemen, enkel om documenten te bekomen, relateert in ernstige mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. Er kan, gelet op verzoekers beweringen omtrent de infiltratie van de militieleden in het gehele overheidsapparaat, overigens niet worden ingezien waarom verzoeker minder risico zou lopen op de luchthaven, waar hij niet langer ‘voorzorgsmaatregelen’ nam om niet te worden herkend.

2.4.2.1. Zoals correct wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er evenmin in aannemelijk te maken dat hij begin januari 2015 bedreigd werd in zijn tv- en satellietwinkel: “(...) Zo kan u nauwelijks vertellen wie u bedreigde of in opdracht van wie dit gebeurde. U praat over iemand met een baard die in opdracht van een sjeik naar u kwam maar verder heeft u geen idee wie die persoon is of over welke sjeik het zou gaan. In de reeds hierboven geschetste context van Bagdad kan immers van u worden verwacht dat u op zijn minst nauwkeuriger kan aangeven wie uw vervolgers zijn indien u een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren, zeker aangezien u aangeeft dat u meteen na deze bedreigingen uw winkel zou hebben gesloten, wat erop zou duiden dat u de bedreigingen wel zeer ernstig opnam (CGVS, p. 4, 11 en 18). U beperkt zich daarentegen tot enkele vage, blote verklaringen over van wie de bedreigingen zouden uit gaan.

Bovendien kan er ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van de dreigbrief die u in de winkel zo ontvangen hebben en die u neerlegt (document 8). Zoals ook opgemerkt over het politieattest (zie boven), dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. De brief die u neerlegt is daarnaast een kopie en geen origineel exemplaar waardoor de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Daarnaast is er sprake van enige vormelijke en inhoudelijke gebreken ten aanzien van deze brief. U verklaarde immers dat u éénmaal benaderd werd voordat u deze brief ontving, terwijl in de brief zelf gewag wordt gemaakt van vier eerdere waarschuwingen (CGVS, p. 4, 11 en 18). Naar eigen zeggen zou deze brief verstuurd zijn door de militie Asa’ib Ahl al-Haq (CGVS, p. 18), maar uit de toegevoegde informatie blijkt dat het logo van deze militie er helemaal anders uitziet en allerminst overeenstemt met het afgebeelde logo op de brief. Verder zijn er ook kopieplekken te zien op het document. Al deze vaststellingen maken dat de bewijswaarde van deze brief bijzonder relatief is. De foto’s van u in uw winkel die u neerlegt (document 10) tonen trouwens hoogstens aan dat u actief was in een tv- en satellietwinkel, meer niet. Een vermeende bedreiging omwille van uw werk kan hieruit geenszins afgeleid worden.” Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij telefoontjes kreeg van religieuze verantwoordelijken die hem waarschuwden dat hij moest stoppen met het decoderen van bepaalde kanalen, dat hij bedreigingen kreeg toen hij met zijn werk is voortgegaan en dat het logo op de

dreigbrief wél het logo van de militie is, slaagt verzoeker er allerminst in het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen zodat deze staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor blijkt dat hij na ontvangst van de dreigbrief zijn winkel heeft gesloten, dat hij daarna geen bedreigingen meer heeft gekregen, dat hij vervolgens aan de slag is gegaan als taxichauffeur en dat hiermee de zaak voor hem was afgesloten (administratief dossier, stuk 5, p. 18-19). Zelfs zo nog enig geloof zou worden gehecht aan deze door verzoeker aangehaalde feiten, *quod non*, kan op grond hiervan aldus allerminst worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

2.4.2.2. Daargelaten de vraag of de groep van *“de mensen die aan de bevolking toegang geven aan buitenlandse culturen en media”* en van *“de immorelen”* beantwoordt aan de definitie van sociale groep zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet, dient nog te worden benadrukt dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers steeds een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin, alwaar verzoeker in gebreke blijft. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het desgevallend behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.4.4. De Raad benadrukt te dezen nog dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven – allerminst het geval is gebleken. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.4.5. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten correct beoordeelt als volgt: *“Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die uw schoonzoon tegenover u geuit zou hebben en de bedreigingen die u zou hebben ondergaan in uw winkel. De documenten die u neerlegt kunnen aan deze vaststelling niets wijzigen. Uw Iraaks nationaliteitsbewijs, een kopie van uw Iraakse paspoort, uw rijbewijs en uw oud rijbewijs, een uittreksel van de burgerlijke stand, uw militair boekje, een kopie van een bewijs dat u uw legerdienst hebt afgewerkt, een kopie van uw kieskaart, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van een bewijs dat u getrouwd bent en kopieën van de identiteitskaarten van de rest van uw gezin bevatten louter informatie over uw identiteit (en die van uw gezin) en uw echtelijke situatie. De foto's van w dochter en haar zoon en uw schoonzoon tonen niets aan in verband met de vermeende bedreigingen die u beweert ondergaan te hebben. De andere documenten (bewijs van moederschap van de rechtbank, volmacht advocaat, het besluit van de rechtbank met betrekking tot de alimentatie, de notificatie van de kosten door de rechtbank, de klacht bij de politie, de dreigbrief en de foto's) werden reeds eerder besproken (zie boven).”* De Raad neemt om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze door verzoeker voorgelegde stukken niet in aanmerking als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend worden weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te

geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De conclusie van de commissaris-generaal is niet gewijzigd in de aanvullende nota van 26 april 2016 waarbij de nieuwe COI dd. 31 maart 2016 over de actuele veiligheidssituatie in Bagdad ter kennis werd gebracht.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, § § 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') en de aanvullende nota blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Waar verzoeker in dit verband opwerpt dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld om hoeveel mensen het gaat die vrijwillig terugkeren, van welk profiel, noch in welke omstandigheden ze vrijwillig zijn teruggekeerd, wijst de Raad erop dat de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 oktober 2015, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, vermeldt als volgt: "*Ook vanuit België is er terugkeer naar Bagdad: in de periode van januari tot augustus 2015 hebben 47 Irakezen vanuit België de repatriëring naar Bagdad aangevraagd bij IOM. Dit op een totaal van 85 aanvragen voor Irak in dezelfde periode. In september 2015 vroegen 97 personen uit Irak via dezelfde weg de terugkeer naar Bagdad aan, op een totaal van 139 voor heel het land. Volgens het Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers (Fedasil) waren het 141 terugkeerders naar Irak, 99 ervan naar Bagdad. Eveneens volgens Fedasil zou het in meerderheid over alleenstaande mannen gaan die kort na de asielaanvraag een terugkeeraanvraag indienen.*" In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat men op bladzijde 46 van de COI Focus van 6 oktober 2016 kan lezen dat het IOM niet geantwoord heeft op de vraag tot informatie van CEDOCA, dient te worden benadrukt dat deze vermelding betrekking heeft op een e-mail van 2 oktober 2016 gericht aan **IOM, Iraq Mission** en

dat het cijfermateriaal vermeld in hoger aangehaalde passage verkregen werd op basis van e-mailverkeer met IOM dd. 17 september 2015 en 2 oktober 2015. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat er geen bronnen in het administratief dossier staan die wijzen op vrijwillig terugkeer. Aangezien uit de informatie verstrekt door Fedasil blijkt dat het in de meerderheid van de gevallen over alleenstaande mannen gaat die kort na de asielaanvraag een terugkeeraanvraag indienen, kan verzoeker evenmin worden gevolgd in zijn betoog dat veel terugkeerders wanhopig zijn voor hun familie, dat ze dachten dat ze snel hun familie naar België gingen kunnen laten brengen maar de lengte van de procedure maakt dat ze niet langer kunnen wachten en ze dan ook terugkeren om bescherming te bieden. Evenmin kan worden ingezien waarom heel veel mensen, gezien het aantal weigeringsbeslissingen van vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus voor Irakezen uit Bagdad, geen andere keuze zouden hebben gehad dan terugkeren naar Irak. Van wie daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij de door hem ingestelde asielprocedure doorloopt in een poging om zijn vraag om internationale bescherming ingewilligd te zien, en dit ongeacht het hoge aantal weigeringsbeslissingen of de duur van de procedure. Ook het feit dat steeds meer de nadruk werd gelegd op vrijwillige terugkeer, die voordeliger is dan gedwongen terugkeer, kan bezwaarlijk verklaren waarom de ingeroepen nood aan internationale bescherming in hoofde van de asielzoekers in kwestie plots niet langer voldoende actueel of zwaarwegend zou zijn om de uitkomst van de asielprocedure in België af te wachten. De beslissing om terug te keren naar Bagdad betrof in hoofde van de asielzoekers in kwestie een eigen, vrije keuze die erop wijst dat zij van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit recente persartikels en rapporten, toegevoegd aan het verzoekschrift, en de argumentatie dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad bijzonder hoog is en van die aard is dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico betekent op levensbedreiging, dat het geweld arbitrair is, specifiek gericht op burgers, dat elke inwoner van de stad het risico loopt om het slachtoffer te worden van een aanslag en dat de situatie blijft escaleren toont verzoeker allerminst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoeker nog verwijst naar het beleid van andere landen ten aanzien van personen die uit Bagdad afkomstig zijn, wijst de Raad erop dat uit de door verzoeker aangehaalde informatie blijkt dat (1) Oostenrijk geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad en dat asielaanvragen er steeds op individuele basis worden beoordeeld, (2) Zweden van oordeel is dat er geen sprake is van een gewapend conflict in Bagdad zodat personen afkomstig uit Bagdad niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, (3) Hongarije van oordeel is dat de situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 15C van de Kwalificatierichtlijn en elke asielaanvraag in Hongarije individueel wordt beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, (4) Duitsland weliswaar subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Bagdad, maar dat de Duitse asielinstanties voor asielzoekers afkomstig uit de stad Bagdad een ander beleid hanteren waarbij, hoewel erkend wordt dat er een gewapend conflict is, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sprake moet zijn van individuele (risico verhogende) factoren, (5) de Finse asielinstanties eind september 2015 beslisten tot een beslissingsstop voor asielzoekers afkomstig uit Irak en (6) Nederland sinds oktober 2014 geen besluiten meer neemt in de asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Anbar, Ninewa, Salaheddin, Ta'mim, Diyala en Babil en de Nederlandse staat hier alleen een uitzondering op maakt als bijzondere individuele omstandigheden overduidelijk tot een toe- of afwijzing van de asielaanvraag leiden. Uit deze informatie blijkt derhalve niet, zoals verzoeker beweert, dat Duitsland en Finland de subsidiaire beschermingsstatus toekennen aan asielzoekers die afkomstig zijn uit de stad Bagdad. Gelet op het standpunt van de andere Europese landen, kan de loutere verwijzing naar het beleid van Nederland en Finland niet leiden tot het besluit dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad de toekenning van de

subsidiare beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet rechtvaardigt.

In zoverre verzoeker nog opwerpt dat de situatie in Bagdad in constante evolutie is en het voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet mogelijk is om te voorspellen wat de situatie morgen zal zijn, dat de gebeurtenissen in Bagdad naar aanleiding van de uitvoering van de doodstraf op de sjiiitische leider Nimr Al-Nimr in Iran doen vermoeden dat in de komende maanden nog meer slachtoffers zullen vallen in het kader van etnische spanningen en dat experts benadrukken dat het aantal aanslagen door IS zal toenemen, dient te worden benadrukt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing en dat veronderstellingen en speculaties over wat er in de toekomst mogelijks zou kunnen gebeuren geen ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad.

Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Bagdad gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (AA (*Article 15(c)*)) *Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 Oktober 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de situatie aan de rand van de hoofdstad, die van die aard is dat er willekeurig geweld is in de zin van artikel 15 c van de kwalificatierichtlijn, ook de inwoners van Bagdad treft en dat hij aldus een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst omwille van zijn loutere aanwezigheid aldaar.

Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

2.5.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. Tot slot kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen opwerpt.

De Raad wijst erop dat alle referenties in de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 oktober 2015 volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van voornoemde COI Focus achteraan het document, en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij *in casu* ook tracht te doen in voorliggend verzoekschrift. Verzoeker kan dan bezwaarlijk ernstig volhouden dat zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd.

De Raad benadrukt te dezen nog dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat de verplichtingen vervat in voornoemd wetsartikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de *feitelijke aspecten van een*

asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt: (...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Uit de rechtspraak van de Raad van State (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301) blijkt overigens duidelijk dat voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. Rekening houdend met voornoemd verslag aan de Koning, het advies van de Raad van State en de rechtspraak van dit rechtscollege, besluit de Raad dat de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 oktober 2015, dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van voormeld KB valt zodat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van dit KB te dezen dan ook niet dienstig is.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS